

Autor:Marquis

Incident v domě U Dvou Sumců

Volné pokračování proutiny Literární klasikové

Zatímco kouř tančil nad plameny svíček v jemně osvětlené komnatě, ze vzdáleného konce chodby se ozvalo: „Tak, už jsme na zámku.“ Děti se radovaly. Jejich křehké hlásky však neměly té nejmenší potuchy, že budou v následujících chvílích, spolu se svými řitními otvorky, podrobeny přetěžké zkoušce. Radostné dětské hlásky zapříčinily, že v oné jemně osvětlené komnatě počal sedící Neruda laskati své chlupy obrostlé bradavky, nyní již vcelku ztvrdlé. Ztvrdlé téměř stejně tak jako jeho úd, jež začal růst do obludných rozměrů v očekávání nadcházejícího potěšení s dětičkami.

Zpoza dvířek Nerudovy komnaty se ozvalo zabrání za kliku. Dítka spolu s Němcovou vstoupily do komnaty zpustlého Nerudy, zrovna když se chystal započít třít své přirození, naštěstí ještě schované v kalhotách, což poněkud zmírnilo Nerudův šok z přistižení téměř „in flagranti“ dětmi a Němcovou.

Dítka netušila, že je celou cestu chodbou do Nerudovy komnaty mlsně pozoruje z protější místnosti na druhé straně chodby onen slovatný spisovatel Jaroslav Hašek. Momentálně si za dveřmi potají a tiše třel svého Švejka o své mohutné pŕlky. Němcová o něm však moc dobře věděla, a proto přistoupila k jeho dveřím, zatímco Neruda lákal šokované děti do své komůrky, vyhrnula suknicí, přitiskla svůj obnažený řitní otvor ke klíčové dírci a skrz ni vyloudila na Haška táhlý,

mastný a patřičně smradlavý pšouk, jenž se zcela nenadále při zkřivení její tváře námahou vyřinul z její odulé zadnice. Barunka s Vilímkem stáli teď již uprostřed komnaty a byli poněkud zaražení. Němcová po vykonání překvapení pro Haška přispěchala k nim. Naskytl se jí pohled šokovaných dětí pozorujících podivné, rytmické pohyby na Nerudově ohanbí. Tu Neruda přistoupil k dětem a vystrčivše oud přirozený ještě více, sverpě prohlásil: „Kam s ním?“ Hlas se mu trásl zadržovanou chlípností. Neruda byl znalec a pravý gurmán. Nechtěl se připravit svou nedočkavostí o slasti, které plynuly ze zdrženlivosti a trpělivosti při kratochvílích podobným té, která měla co nevidět začít. Neruda byl sice zkušený, ale již dlouho byl pouze na obyčejných starých syfilických babkách a již dlouho se nedotknul dítky. Věděl, že si to bude vyčítat, ale bestie cloumající v jeho oudu si nedala poručit. Tato Píseň kosmická měla za následek to, že se na tvářičky šokovaných děťátek vyřinul příval horké a husté smetany Nerudovy. Byla to jeho vlastní receptura, namíchaná dny a dny odřikání sem tam uvolněném nějakou tou neschopnou babkou.

Současně s tímto aktem zarachotil za dětmi zámeček právě přibouchnutých dveří. Němcová si byla moc dobře vědoma toho, k jakému zvrhlíkovi zamkla své děti. Chvilí zalitovala, ale pak si vzpomněla, jakou výplatu že jí to Neruda slíbil. Zaradovala se a zjistila, že za takovouto výplatu by své děti strčila klidně i pod kola jedoucího fiakru. A ptá se chlípny a nedočkavý čtenář, jaká že to byla výplata? Inu, výplata to byla pro ženu jako je Němcová více než velkorysá. Výplata od Nerudy byla v podobě mohutného klouzání (pravda, občas bohužel i prokluzování) jeho mohutného pyje v jejím nemytém a tudíž hnijícím lůně. Posílena a rozveselena myšlenkou na svou výplatu, Němcová pomalu došla ke dveřím, za kterými se

schovával Hašek. Občasných tlumených, ale na rozlehlé chodbě stále hlasitých výkřiků hrůzy svých dětí si nevšímala. Vždy si jen řekla, že s každým Nerudovým výstřikem a výkřikem jednoho z jejích dítek bude její výplata ještě více bohatá a štedřejší. Němcová otevřela dveře do Haškovova kumbálku a přistihla jej na zemi v záchvatu epileptickém. Onen chudák jej dostal zrovna při vyorcholení své samohany. Haškův organismus se nějakým podivným způsobem zablokoval a jeho miniaturní pyj neustále prýšil. Němcová pojala podezření, že to způsobil její plyn, který před chvílí na Haška vypustila, protože pokaždé, když ve svém oblíbeném hanbinci U Gréty pro pedofilní lesbičky vypustila podobný mazanec ze své zadnice, u slabších povah to mělo stejné následky jako nyní zde s Haškem. Tento podivný zázrak přírody v podobě svíjejícího se Jaroslava Němcovou natolik rozohnil, že bez otálení strhla ze sebe své roucho stejně tak jako svoji suknicu a z jejích korpulentních pysků počala pod velkým tlakem tryskat žlutá moč, jenž zcela cíleně dopadala a tříštila se o skřípající zuby zvrhlého tloušťíka, který nyní právě v tyto okamžiky své agonie doplácel na svou neukojitelnou vilnost. Jeho pyj ještě stále ejakuloval, zřejmě však již jen krev. Němcové to připomnělo křišťálovou studánku, kde nejhlubší je vřes a tak jako ty laně počala hltavě polykat tento výživný, hutný a pro Němcovou i chutný mok, jenž byl kvůli své konzistenci více přihoden jako například omáčka ke knedlíkům než jako pitivo.

Mezitím v komnatě páně Nerudy probíhala zábava v plném proudu. A to doslova. Barunka nestačila ani polykat, a tak musela přijímat onen přebytek do svých plic, jen aby jí Neruda z nespokojenosti nepočal už asi počtvrté natrhávat konečník. Vilímek byl slaboučký a nevydržel. Pomalu umíral v koutě

místnosti na ztrátu přemíry krve z natržených (spíše roztržených až rozšklebených) úst. Avšak stále žil a vnímal, co se děje v komnatě. Barunčino uskladňování semene v plicích mělo jediný možný výsledek a sice ten, že si rázným trhnutím vystrčila Nerudovu bestii ze svých průdušnic (tak byl mohutný!!!) a počala zvracet stranou tak, aby Nerudu nepozvracela. Neruda ji však za to uhodil a pronesl: „Kurvo, toho jsem se snažil dosáhnout a nyní má veškerá snaha přišla vniveč! Chtěl jsem, abys mi to vyhodila na ohanbí! Za to tvoje prdel pozná středověk a skončíš, jako tady neposlušný Vilímek!“ Tak pravil tento romantický klasik...